

РЕШЕНИЕ

№ 3739

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2657** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно – осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. О., с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], партер чрез пълномощник адв. С. Б.-И. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.6, офис 35 срещу Решение № ПИ – 68/02.03.2022 г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба вх. №С220022-000-0068248/16.02.22г. срещу разпореждане №С220022-125-0029697/01.02.2022г. и разпореждане №С220022-125-0037550/08.02.2022г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], издадени по изпълнително дело №16150005169/2015г.

В жалбата се излагат доводи за нарушение на материалния закон – при извършеното разпределение на сумите не е спазен реда на чл.169, ал.1 от ДОПК, с което са нарушени правата на длъжника, както и изтичането на десетгодишния срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК по отношение на процесните публични вземания. Релевират се съображения, че с погасяване на главното вземане се погасяват и акцесорните вземания, поради което неправилно е отказано да се приложи давността за лихвите по вече погасено главно задължение. Претендират се разноси по делото за адвокатски хонорар и за държавна такса.

Ответникът по жалбата счита същата за неоснователна, за което излага подробни съображения в съдебно заседание. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Административен съд София – град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Образувано е изпълнително дело №16150005169/2015г. по описа на ТД на НАП П., изпратено по компетентност на ТД на НАП С. поради смяна на седалище и адрес на управление на ЮЛ в [населено място], което има за предмет събиране на публични задължения, установени в тежест на [фирма]. Задълженията са за данъци и задължителни осигурителни вноски по подадени декларации и по Ревизионен акт №161202628/12.09.12г., както и лихви към тях.

Съобщение от 27.03.15г. за доброволно изпълнение по чл.221 от ДОПК е изпратено и връчено на лицето на 31.03.15г.

За обезпечаване на вземанията по РА са издадени ПНПОМ №РД-10-50/17.07.12г. на осн. чл.121, ал.1 от ДОПК, с които са наложени обезпечителни мерки - възбрана върху 3 бр. недвижими имоти, собственост на [фирма] и №РД-11-1196/28.09.2012г. за възбрана на 1 бр. недвижим имот, вписана в служба по вписванията на 01.10.12г. С оглед актуализация на размера на публичните вземания е издадено ПНОМ №РД-11-1194/20.06.2013г., с която е наложена възбрана на недвижим имот, собственост на задълженото лице за сумата от 57 671лв, ведно с лихвите към 20.06.13г;

След образуване на изпълнителното дело с ПНОМ №С160016-022-0025687/04.10.2016г. на осн. чл.200 ДОПК и чл.202, ал.1 и ал.3 от ДОПК публичният изпълнител установява публични задължения в размер 78830,04лв. и налага запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма]. С последващи ПНОМ №С180016-122-0000975/025.02.2018г. и №С180016-022-0007709/19.02.2018г. за обезпечаване на вземанията по изпълнителното дело са наложени запори на леки автомобили, собственост на задълженото лице. Същите са провели действие на 07.02.2018г. и на 21.02.2018г.

От 24.10.16г. до 25.10.17г. по изпълнителното дело са постъпвали суми от В. О., предвид това публичният изпълнител с разпореждания е извършвал разпределение на плащането, в резултат на което са погасени главниците по Ревизионния акт №161202628/12.09.12г.

В ТД на НАП П. длъжникът депозира възражение на 05.02.19г. с искане за отписване по давност на публични вземания по ревизионния акт за корпоративен данък за 2007г. и ДДС за периода 01.01.08г.-30.11.08г. Предвид горното с Разпореждане на публичния изпълнител №С190016-035-0233383/29.03.19г. е прекратено частично производството по принудително изпълнение за вземания на лихви по изпълнителни титули ДДС за период м.05-м.09 2008г. и Корпоративен данък за периода 01.01.2007-31.12.2007г.

С Разпореждане №С190016-137-0003030/29.03.19г. на осн. чл.226, ал.1 ДОПК не е прекратено поради изтекла погасителна давност събиране за лихви, начислени за период от 01.01.2009г. до датата на погасяване на главниците. Прието е, че нормата на чл. 119 от ЗЗД не е приложима, тъй като главното задължение по ревизионния акт е платено, а не е погасено по давност. Предвид това органът се произнася по отношение давността за непогасени лихви, произтичащи от акта, като е извършено погасяване на тази част от лихвите, които са били дължими преди изтичане на срока по чл.171 от ДОПК до датата на плащане на главницата. След плащането е прието, че

доначислените лихви губят акцесорния си характер и се разглеждат като самостоятелно задължение, като за тях до 31 декември на съответната година, давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК започва да тече от 01 януари на следващата година. Размерът на погасените публични вземания за лихви, след преценка на публичния изпълнител е определен на 1 716,61лв. Публичният изпълнител постановява отказ да погаси по давност останалата част от лихвите за просрочие по ревизионния акт върху главници за периоди 2007г., м.05 до м.09.2008г., явяващи се доначислени и дължими за периода от 2012 до 2017г. спрямо датата на най-ранното плащане по главниците до окончателното им погасяване. Този отказ бил мотивиран с наличието на основание за спиране давността по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК с налагането на ПНОМ от 20.06.13г., 04.10.16г., 02.02.18г. и 19.02.18г. и към момента на произнасяне не е била изтекла абсолютната 10 годишна абсолютна погасителна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК. Остатък на непогасени публични вземания за лихви по РА, изчислен спрямо датата на най-ранното плащане по главниците до окончателното им погасяване е в размер 9 758,12лв., дължимо съгласно Разпореждане изх.№С190016-137-0003030/29.03.19г. за:

-доначислени и непогасени по давност лихви за корпоративен данък за 2007г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. - общо в размер на 450,63лв.;

-доначислени и непогасени по давност лихви за ДДС за м.05.2008г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. – общо в размер 1148,66лв.;

- доначислени и непогасени по давност лихви за ДДС за м.06.2008г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. – общо в размер 1024,13лв.;

- доначислени и непогасени по давност лихви за ДДС за м.07.2008г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. – общо в размер 812,90лв.;

-доначислени и непогасени по давност лихви за ДДС за м.08.2008г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. – общо в размер 264,44лв.;

- доначислени и непогасени по давност лихви за ДДС за м.09.2008г., дължими за периоди от 2012г. до 2017г. – общо в размер 1841,39лв. Разпореждането е обжалвано по реда на чл.266 от ДОПК, постановено е Решение №137/19.04.19г., с което разпореждането е било изцяло потвърдено, актът е връчен на 23.04.19г. и същият е влязъл в законна сила поради необжалването му в условията на чл.268, ал. от ДОПК.

По изпълнителното дело е постъпило ново плащане на 31.01.2022г. в размер 42 406,33лв. С Разпореждане изх.№С220022-125-0029697/01.02.22г. на осн. чл.219 вр. чл.240 от ДОПК публичният изпълнител на ТД на НАП С. е разпоредил по изпълнителното дело плащане в размер на 42 406,33лв., като с него са погасени публични задължения за задължителни осигурителни вноски по подадени от лицето декларации обр.№6 за периоди 2019г, 2020г., 2021г., задължения за ДДС по подадени от лицето справки-декларации по ЗДДС за периоди 2019г., 2020г., 2021г.; задължения по подадени от лицето данъчни декларации по ЗКПО за периоди 2019г. и 2020г., както и задължения за непогасените по давност лихви за просрочие върху ДДС по РА[ЕИК]/12.09.12г. за периоди от м.05 до м.09 2008г., м.04 и м.05 2009г. и върху корпоративен данък за 2007г. Сумата е разпределена както следва: 3867,85лв. главница и 3768,48лв. лихва.

По изпълнителното дело е постъпило ново плащане на 07.02.2022г. в размер 3768,48лв. С Разпореждане изх.№ С220022-125-0037550/08.02.2022г. на осн чл.219 вр. Чл.240 от ДОПК публичният изпълнител на ТД на НАП С. е разпоредил по изпълнителното дело плащане в размер на 3768,48 лв., като с него са погасени

публични задължения задължителни осигурителни вноски по подадени от лицето декларации обр.№6 за периоди 2020г., 2021г. и задължения за непогасените по давност лихви за просрочие върху ДДС за периода от м.05 до м.09.2008г., м.04 и м.05.2009г.

Срещу разпорежданията на публичния изпълнител от 01.02.22г. и от 08.02.22г. е депозирана жалба вх.№С220022-000-0068248 от 16.02.22г. до Директора на ТД на НАП С. в срока по чл.266, ал.1 от ДОПК. В тази връзка е поставеното Решение №ПИ-68/02.03.2022г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което на осн. чл.267, ал.2, т.5 ДОПК жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Решението е връчено на жалбоподателя на 08.03.22г.

При така установените факти, Административен съд София – град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна – длъжник в производството по принудително събиране на публични вземания, против решение, издадено на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, което съгласно чл. 268, ал.1 от ДОПК подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а именно при разпределяне на сумите извършено ли е нарушение на чл.169, ал.1 от ДОПК и налице ли е погасяване на задълженията за лихви по ревизионния акт за периода 01.05.2008-31.05.2008г., 01.06.2008-30.06.2008г., 01.07.2008-31.07.2008, 01.08.2008-31.08.2008, 01.09.2008-30.09.2008г., 01.04.2009-30.04.2009г. и 01.05.2009-31.05.2009г.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на обжалваното решение, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Решението е издадено от компетентния орган по чл. 267, ал. 1 ДОПК – директора на ТД на НАП – [населено място] и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Оспорваното решение е постановено при съобразяване с приложимия материален закон. Съображенията са следните:

Последователността на погасяванията на публичните вземания е регламентирана с чл. 169 ДОПК, като според ал. 1 от нормата, публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноси. Съгласно чл. 169, ал. 3 ДОПК, при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. От възможността за избиращо погасяване на задълженията обаче, длъжникът би могъл да се възползва единствено преди образуване на изпълнително производство – арг. от чл. 169, ал. 8 ДОПК.

В случая се установява, че към датата на постъпване на сумите, предмет на разпореждане от 01.02.22г. и 08.02.22г. срещу [фирма] е било образувано изпълнително производство, поради което дружеството не е имало право да посочи кое от наличните няколко свои публични задължения погасява с внесената сума.

Съгласно чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК, регламентиращ принудителното изпълнение при конкуренция между вземания, когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване, независимо от прилаганите способи или от реда, по който се събират тези вземания, за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски постъпленията до изчерпването им се разпределят съразмерно. Законодателят е предвидил привилегии при конкуренция на публични вземания, обособени в три групи, като на първо място се погасяват вземанията, включени в първа група – за данъчни, митнически задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски. Едва след това и при наличие на остатък от постъпилото плащане, се пристъпва към погасяване на вземания от втората и съответно при наличие на остатък на сума след това – се погасяват вземанията и от третата група. Същевременно, редът за погасяване на публичните вземания при образувано изпълнително производство е уреден с чл. 169, ал. 8 ДОПК: публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви. Съобразно посочените норми, при наличие на разнородни вземания, с постъпленията в изпълнителното производство, съразмерно се погасяват първо разноските, след което всички главници и накрая лихвите.

В разглеждания случай предмет на изпълнително дело са задължения от първа група, подгрупа задължения за данъци и подгрупа задължения за задължителни осигурителни вноски. Публичният изпълнител е разпределил постъпилата сума от 42406,33лв., обект на разпореждането от 01.02.22г. и постъпилата сума от 3768,48лв., обект на разпореждане от 07.02.22г. в съответствие с чл.219, ал.1, т.1 от ДОПК. Постъпилите суми са били разпределени съразмерно спрямо общия размер на задължението в съответните подгрупи, формирани от главници и лихви, а вътре в самите подгрупи са първо погасени главниците, и ако има остатък – лихвите. За това и в рамките на различни подгрупи са погасени лихви в една подгрупа /данъци/ при наличие на непогасени задължения за главници в друга подгрупа /задължителни осигурителни вноски/, при отчитане, че това съответства на съразмерното разпределение на постъпилите суми спрямо размера на задълженията в съответните групи. Понастоящем независимо от наличието на главници за задължения от подгрупа задължителни осигурителни вноски, е пристъпено към погасяване на лихви за задължения от подгрупа данъци. Предвид това, отчитайки, че всички задължения на оспорвания са от първа група по чл.219, ал.1, т.1 от ДОПК, извършеното разпределение на сумите в последователност разноски, главница, лихви по чл.169, ал.8 от ДОПК са съразмерно погасени. Приемайки за правилно извършеното от публичния изпълнител разпределение на средства в посочените разпореждания от 01.02.22г. и от 08.02.22г., Решаващият орган законосъобразно е приел за неоснователно възражението на В. О..

Изтичането на погасителната давност е способ за погасяване на публични задължения по силата на чл.168, т.3 от ДОПК. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК публични са лихвите за вземания, начислени по реда на чл. 175, ал. 1 ДОПК. В този смисъл процесните вземания за лихви представляват публични държавни вземания. От момента на изискуемостта на главното вземане длъжникът изпада в забава и дължи лихва като обезщетение за закъснялото изпълнение на задължението и се погасява с погасяване на главното вземане. Когато главното вземане стане изискуемо, тогава длъжникът изпада в забава и дължи лихви за всеки изминал ден след изпадането в

забава до погасяването на главницата. Публичното вземане за лихви също е акцесорно на главното задължение, поради което подлежи на същия режим, установен за главното задължение и не може да съществува самостоятелно, ако погасителната давност е изтекла за главницата. Този правен режим е неприложим когато главниците са погасени чрез плащане или прихващане, като трайна и непротиворечива е и съдебната практика в този смисъл. След плащане на главниците, начислените лихви губят своя акцесорен характер и придобиват качеството на основно задължение, като поради специфичната си природа лихвата върху една и съща главница възниква последователно през различни времеви периоди. В настоящия случай специалните норми по чл.171 и чл.172 от ДОПК намират приложение, като лихви до 31 декември на съответната година давностният срок започва да тече от 01 януари на следващата година. Т.е. от момента на извършване на плащане от 25.10.2017г., с което главницата по основното задължение е платена, лихвите са придобили качество на основно задължение.

На основание чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл. 171, ал. 2 ДОПК с изтичането на 10 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато: 1. Задължението е отсрочено или разсрочено; 2. Вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. Е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. Изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. Е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.

На основание чл. 172, ал. 2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, а според ал. 3 – от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

За да се определи началният момент, от който тече давността за процесните вземания за лихви по Ревизионен акт №161202628/12.09.12г., е необходимо да се отчете, че главниците по ревизионния акт са погасени чрез плащане, доначислените лихви са загубили своята акцесорност и с разпореждане от 29.03.19г. са били погасени само тази част от тях, за която срокът по чл.171, ал.1 от ДОПК е изтекъл до най-ранното плащане по главницата. Остатъкът на непогасените публични вземания за лихви по ревизионния акт е в размер 9758,12лв. и се дължи за периоди от 2012 до 2017г. Това разпореждане е било потвърдено в условията на чл. 267, ал.2, т.5 от ДОПК с Решение №137/19.04.2019г., влязло в законна сила на 02.05.2019г. Съдът намира, че лихвите, начислени до 31 декември, отнасящи се за най-ранния период 2012г., давностният срок по чл.171, ал.1 от ДОПК започва да тече от 01 януари 2013г. и би изтекъл на 01.01.2018г. при условие, че не са налице някои от предпоставките по чл. 172 от ДОПК за спиране и прекъсване на давността, аналогично давностният срок за лихвите за 2013 г. би изтекъл на 01.01.2019г., тези за 2014г. – на 01.01.2020г. За лихвите за период 2015г.

5-годишната даност започва да тече на 01.01.2016г. и следва да изтече през 2021г., при отчитане спирането на давностните срокове за погасяване публични задължения за периода на извънредно задължение, като по аналогичен начин стои въпросът за лихвите за периоди 2016г. и 2017г.

Впоследствие за всички горепосочени вземания за лихви, дължими за периоди от 2012г. до 2017г. давността е спирана в хипотезата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ от 20.06.2013г., 04.10.2016г.,02.02.2018г. и 19.02.2018г. Последните са произвели предвидения в закона ефект на спиране на давността, предвид горното срокът по чл.171, ал.1 от ДОПК не се явява изтекъл. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то следва да се приеме, че давността е спряла да тече. В този смисъл към настоящия момент не е изтекъл срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Не е изтекъл и срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК, който е преценен към датата на приключване на съдебното дирене – 10.05.2022г., тъй като изтеклият период от време представлява нов факт, който следва да се съобрази при постановяване на решението.

Най – старите задължения се отнасят за 2012 г., поради което срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК започва да тече от 01.01.2013 г. Същевременно съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на ЗМДВИП, срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК не се прилага до отмяната на извънредното положение, а именно от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. (т. е. за два месеца). Това означава, че срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК изтича на 01.03.2023 г. При това положение най – старите задължения (за 2012 г.), както и за следващите (за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г.) не са погасени по давност както към момента на извършените разпределения на суми с разпореждане от 01.02.22г. и с разпореждане от 08.02.2022г. на публичния изпълнител, така и към датата на приключване на съдебното дирене – 10.05.2022г.

Съгласно чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла. Обсъжданата разпоредба касае случаите на погасяване по давност на главното вземане, а настоящият случай не е такъв, доколкото се касае за погасяване чрез принудително събиране на главното вземане. В този смисъл, когато вземането е погасено чрез плащане, вземането за лихви се погасява за бъдеще, но не води до прилагане на чл. 119 ЗЗД.

Предвид гореизложеното, и като установи, че оспорваният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с приложимия материален и процесуален закон, настоящият състав счита процесната жалба за неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед изхода от спора и изрично заявеното в тази връзка искане от пълномощника на ответника за заплащане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение за осъществено по делото процесуално представителство от юрисконсулт, в размер на 200 лв. Ответникът е представил списък с разноски по чл.80 от ГПК в размер на минималното възнаграждение по реда на чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът намира, че размерът на разноските

следва да бъде съобразен с разпоредбата на § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. Приложим, на основание чл.144 АПК, е чл.78, ал.8 ГПК, която разпоредба в приложимата редакция предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Разноски следва да се присъдят в размер на 200 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл.37 от Закона за правната помощ.

При така изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. О., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], партер чрез пълномощник адв. С. Б.-И. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.6, офис 35 срещу Решение № ПИ – 68/02.03.2022 г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба вх. №С220022-000-0068248/16.02.22г. срещу разпореждане №С220022-125-0029697/01.02.2022г. и разпореждане № С220022-125-0037550/08.02.2022г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], издадени по изпълнително дело №16150005169/2015г.

ОСЪЖДА В. О. е ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на Национала агенция за приходите – [населено място] сумата в размер на 200лв. /двеста/ лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: